

gözüm seğırdi vakitten

AHMET OKTAY

Ahmet Oktay, 1933 yılında Ankara’da doğdu. Yazmaya çok erken başladı: ortaokul sıralarında. İlk şiiri, 1949-1950 yılları arasında *Gerçek* dergisinde yayımlandı. Öğrenimini lisede yarım bırakarak çalışmaya başladı. Ahmet Oktay, 1950’li yıllarda İkinci yeni hareketine öncülük ettiği söylenebilecek olan *Mavi Hareketi* içinde yer aldı ve aynı adlı dergide yazıları ve şiirleriyle etkin bir rol oynadı. 1961 yılında *Yeni İstanbul* gazetesinin Ankara bürosunda “parlamento muhabiri” olarak profesyonel gazeteciliğe başladı. *Ankara Ekspres*, *İktisat ve Piyasa*, *Vatan* gibi gazetelerde muhabir olarak çalıştıktan sonra 1965 yılında *TRT Haber Merkezi*’nde çalışmaya başladı. 1976 yılında, siyasal iktidar değişince TRT’den istifa ederek *Akajans*, ardından da *Dünya* gazetesi haber müdürlüğü görevlerini yürüttü. 1978’de yeniden TRT’ye döndü. 1982’de buradan emekliliğini isteyip ayrıldı. Daha sonra *Milliyet* gazetesine geçti. 1993 Şubat’ında yazışları müdürlerinden biri olduğu *Milliyet*’ten ayrılarak kendini tümüyle yazmaya verdi.

Yapıtları:

Şiir: *Gölgeleri Kullanmak* (1963), *Her Yüz Bir Öykü Yazar* (1964, Yeditepe Şiir Ödülü), *Dr. Kaligari’nin Dönüşü* (1966), *Sürgün* (1979), *Sürdürülen Bir Şarkının Tarihi* (1981), *Kara Bir Zamana Alınlık* (1983), *Yol Üstündeki Semender* (1987, Behçet Necatigil Şiir Ödülü), *Ağıtlar ve Övgüler* (1991, Türkiye Yazarlar Birliği Yılın Şairi Ödülü), *Bir Sanrı İçin Gece Müziği* (1993), *Toplu Şiirler* (1995), *Cözüm Segirdi Vakitten* (1996), *Söz Acıda Sındı* (1996).

İnceleme/Araştırma: *Bir Yazı’nın Arayışları* (1981), *Yazın, İletişim, İdeoloji* (1982), *Yazılanla Okunan* (1983), *Toplumcu Gerçekçiliğin Kaynakları* (1986), *Kültür ve İdeoloji* (1987), *Toplumsal Değişme ve Basın* (1987), *Karanfil ve Pranga* (1990), *Raffaello’nun Direnişi* (1990), *Zamanı Sorgulamak* (1991), *Kabul ve Red* (1992), *Şair ile Kurtarıcı* (1992), *Sanat ve Siyaset* (1993), *Cumhuriyet Dönemi Edebiyatı-1923/1950* (1993), *Türkiye’de Popüler Kültür* (1993), *Medya ve Hedonizm* (1995).

Anı/Anlatı: *Gizli Çekmece* (1991).

Oyun: *Kurt Dişi* (1971 ve 1973 yıllarında Devlet Tiyatroları’nda sahnelendi).

*Ahmet Oktay'ın YKY'deki
öbür kitapları*

Türkiye'de Popüler Kültür (1993, inceleme)
Toplu Şiirler (1995, şiir)
Söz Acıda Sınandı (1996, şiir)

Ahmet Oktay'ın YKY'deki

Ahmet Oktay

GÖZÜM SEĞİRDİ VAKİTTEN

Şiir - 52
ISBN 975-363-488-9

Gözüm Seğirdi Vakitten / Ahmet Oktay

1. baskı: 1000 adet, İstanbul, Mart 1996

Yayına Hazırlayan: Birhan Keskin
Kapak Tasarım: Pınar Kazma
Ofset Hazırlık: Arzu Çakan
Yayın Koordinatörü: Aslıhan Dinç
Baskı: Altan Matbaacılık Ltd. Şti.

© Yapı Kredi Yayınları Ltd. Şti., 1995
Tüm yayın hakları saklıdır.
Tartım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Yayınları Ltd. Şti.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi, No: 285 Beyoğlu 80050 İstanbul
Telefon: (0-212) 293 08 24 Faks: (0-212) 293 07 23

İçindekiler

GÜNBATIMI

- 9 • Geç Saat
- 10 • Sakin Gün
- 12 • Soğuk Gün
- 14 • Görünü
- 16 • Uzak Düş
- 18 • İç Geçirme
- 20 • Tuhaf Duygu
- 21 • İkinci Vakti
- 22 • Bengi iz
- 25 • Kiraz Mevsimi
- 28 • Envanter
- 33 • Kırılğan
- 35 • Ne Zaman Göreceğim Bu Düşü?
- 37 • Günbatımı

- 40 • Anı
- 41 • Ayar
- 44 • Kaç Kişiyiz Kendimizde
- 46 • Bir Günün Sonunda Arzu

CEHENNEM HAI-KU'LARI

- 51 • Düş
- 52 • Mezarlıkta
- 53 • İstek
- 54 • Yolcu
- 55 • Öpüş
- 56 • Vapurda
- 57 • Öngörü

FM KANALI:

- 61 • Çıplak Hayalet
- 68 • Radyomu İstiyorum

GÜNBATIMI

GEÇ SAAT

Yorgundu. Düş görürken
-ölmüş müydü ölüyor muydu?
fidana dokunduğu an açıvermişti gonca-
elinden düştü kitap
kalem de

şuydu altını çizdiği cümle:
Kierkegaard'tan,
"Üzüntüm, kâl'amdır benim"

SAKİN GÜN

Cıvıldayan ilkyaz.

Günbatımını seyrettiler
balkonda;
-hırkanı giy, dedi kadın
havalar serin daha-

Aşağıda çınarın altında
durup öpüştü iki sevgili;

–Doğru, diye yanıtladı adam
yaşlanıyorum artık–

ve ekledi:

"Ayların en zalimidir Nisan".

SOĞUK GÜN

Kök dedi ki: "kuruyan yeşildir
benim yaşamım. Rüzgâr ve ay
körükler alevi. Gördüğün düş
görmediklerinin muştusudur.
Bir gezgin olmayı öğren. Her ırmak
kendi açar yatağını: Kil, kalker ve tuz
siner suya. Budur belki de
hiç bulamayacağın felsefe taşı.
İndiğin
kentin aşklarını devşir: Kösnül ol,
elden bırakma duyarlığı da. Kır
menekşesi kesil. Bilinmeyeni sür öne,
kışkırt Teni ve Tini. Odalara dol
mevsimin sesi gibi.

Bırak

emsin şahdamarını

Gece ve Kent: Yitirmeyi

göze almayan kurtulamaz"

Karabasan mı bu, muştı mu?

Gün

cinayetlerle aydınlanıyorken.

GÖRÜNÜ

Domates, salatalık kestiler,
beyaz peynir, ekmek;
karşı binada dam aktaran
iki işçi.
Gömleklerini çıkarıp sonra
kiremitlere uzandılar
tam öğle vakti.

Belki düş gördüler,
içlerinden
bir türkü geçti belki:

çalışmaya koyuldular
sonra yeniden.

Birden çıkan rüzgâr
uçurup götürdü birinin
terini sildiği mendili.

UZAK DÜŞ

Hep ona sahip olmayı isteriz,
ama Ev bir yıkıntıdır da. Kanlıdır
ev anıları ve sar'ayla
titrer Bilinç. Korkuyla
açılmıştır kapı: üniformalar!
Haplarını arıyor Benjamin. Bir ses
–her şeydir Kitap– diyor, –Bırak

onlar yaksın.

Kül:

taşılı bu yeni zamanın.

Henüz çıkmıştık yazdan
-Leylekler gidiyor- dedin
gepgece kesilmiş sesinle.

Ölümle evlenirken
Che'nin yanlış kardeşleri,
dilimde yara olmuştu çoktan
Stefan George'nin dizeleri:

"Uzaklardan, gördüğüm düşlerden
umulmayı getirdim ben".

İÇ GEÇİRME

Her suret
kendinden ağrır:
katmerli
ve siyah düşler açar
kalbin içi.

Baktığım kadran
kederli:
içtiğim suda
bir akrep titremesi.

Kül
sadece kül
tüm zaferlerin sonrasında

Yüzüm
kanlı bir kayıt
günlerin sayfasına.

TUHAF DUYGU

Dolaşıyorum ne zamandır
kalbimde bir gül kesîği;

ıslak bir tûlbent koy göğsüme
emsin büyüyen o siyah lekeyi;

çoktan döndüm gittiğim gurbetlerden
yine de
içimde kanayan bir sılanın sesi.

İKİNDİ VAKTİ

Şezlongta: içi geçti geçecek;
süzülüyor ikindi güneşi
erguvanın dalları arasından;
kucağında duruyor öyle
aylardır bitiremediği örgü,
kulağı seslerde;
sanki duruvermiş zaman

kanser,
içinde uzun bir akşam konuşması.

BENGİ İZ

Bir kahkahayla silkindim
dalıp gittiğim mektuptan;
yaşam hep böyle uyarır bizi,
katıksız neşeye dönüşür
altunî bir sesle
en derin kederler;
mutlu bir düşteymiş gibi
zamanın dibinden gülümser,
artık yanaklarından öpemeyeceğimiz
sevgili yüzler.

Budur odaya süzülen mehtabın,
kurumuş eski çeşmenin
açıklayıp durduğu bilgelik ve giz

Sevinç de olgunlaştırır kalbi
acı ve ayrılık gibi;
süzülüp dibe çökeldikçe anılar
anlarınız ki
çürüme ve tohum süreçirler.

Yine de yetmez zaman
gecenin ve kitapların söylediğini çözmeye,
kaç kent, kaç aşk terkedilmiştir;
sinmiştir ölümler
satırlara bir koku gibi;
hep bir şeyler kalmıştır geride
asla unutmak istemediğimiz.

Yüzyıllar içre konuşur farklı Yazılar,
solar, yıpranır meşin ve parşömen
bellekte kalır o bengi iz.

KİRAZ MEVSİMİ

Güzel defterler almalıyım
kalan zamanlar için;
ne çok şey var kaydedilecek:
karşı komşu üç gündür yaz temizliğinde,
yan bahçede
domatesleri suluyor bahçıvan;
bir esrar esrimesinin görüntüleri,
apartmanlar arasında son düşler.

Sabah oturup izliyorum balkonda:
altıda başlıyor paçavracıların seferi;
yükseliyor çöp kutularının dibinden
zafer ve ölüm trampetleri.
Atıklarda buluşuyor
Troya'nın da Nurhak'ın da izleri;
böyle okuyup yazmak da mümkün tarihi.

Gazalî'yi eleştirirken Nâzım
"görmüyor üstad kirazın geldiğini
ölüme ibadeti bundandır" demişti.
Ne tuhaf! Komşumuz Güler hanım
yaşıyordu geçen kiraz mevsiminde.
Ne çok ıvır zıvır biriktirirdi
arka balkonunda. Bir yaşam arşivi
düzenliyordu belki de.

Sahi, ne oldu acaba
Abdülhak Şinasi'nin tesbih koleksiyonu?

ENVANTER

Çok az şey saklamışım yaşamımda;
ne bir fotoğraf var ilk aşklardan
ne bir mektup;
dostlardan beş on tane.
Şunları yazmış Stokholm'den
Demir Özlü 1983'te:
"rahmetli Çiğiltepe'nin oğlunu gördüm
geçenlerde Helsinki'de,
sürüyorum geçmişin izlerini"

Hangi izlerin peşinden gittim ben
içimde bir mahşer beklentisi?

Çok az şey biriktirmişim yaşamımda;
hiçbir andaç yok babamdan,
verdiği mineli çakmağı
unutmuştum bir Amerikan Bar'da;

ah umursamaz gençlik!
sımsıkı tutsaydım şimdi
avcum ısınır mıydı acaba?

Yığınla not var ama masamın gözlerinde:
şöyle "Üç Kör" başlıklı: -Homeros,
Milton, Borges-. İçgörü üzerine bir şiir
yazacaktım belki de. İşte bir başkası:
"Yolculuk": -Odysseia, Moby Dick,
Karanlığın Yüreği-.
Belli: Çıkış ve Varış ya da
Başlangıç ve Son takılmış kafama.
Demek ki yetişemiyor insan
ne yapsa kendi tasarısına.

kitaplardaki kenar notlarında kalacak
benim ardımda bıraktığım iz.

Anonim bir kimlik olacağım;
bir sahaf dükkânında yıllar sonra
satılmış kitaplarımı karıştıran okur
bilmeyecek
satırların altını benim çizdiğimi,
geçmişe ve geleceğe karışa karışa.

İthaf sayfalarını da yırtmalıyım yavaş yavaş;
yığınla düş kırıklığı, yanılsı,
yüzünü görmediklerim var,
yazdıklarını sevmediklerim.
Küskün ölenler oldu bana,
kimlere küskün öleceğim
ben acaba?

KIRILGAN

Camda tıkırtısıydı yağmurun,
uyandım düşümdeki düşte;
balkona çıktım: ay yükselmiş iyice,
kederli bir tambur sesi
karşı evlerden birinde ,
yine de kalbe esenlik veren;
aşktı çünkü aşk
yaşamla ölüm arasında iç geçiren.

Dinledim ağaran geceyi,
açılsın istedim her giz;

kaostan bana gelen
benden kaosa giden;
düşümdeki düşte
birden ürperdi içim,

yüzümü okşayıp geçen
hangi geçmiş güzün ruhuydu?
Bilemedim.

Usluca düştü bir yaprak,
her şeyi söyledi
bana dair.

NE ZAMAN GÖRECEĞİM BU DÜŞÜ?

Zeytunî bir ikindi, Eylül sızlıyor;
İdip'leyiz Degüstasyon'un tezgâhında,
ardından bakakalmış tramvayın,
sanki unutmuş inerken
hiç olmayan çantasını;
-usandım artık, diyor
ordan oraya sürüklemekten
içimdeki tanımsız tenhalığı-
dönünce Ankara'ya ben
şöyle bir mektup yazacakmış:

–Okunaklı bir yazı oldu
notlarımın arasında
gözlerinden sızdırdığın keder;
iç içe yaşadık ölümlerle
besledi bizi hüznler;
yalnız benciller mutludur çünkü
demişti bir gün bana
yan masada oturan
yalnız bir müşteri.

Yaşadıklarımız
yaşanacaklarda birikti.
İçimde ülkelerarası bir gömütlük,
yarım kalan ne varsa ömrümde,
doğacaklar tamamlasın diyeydi–

GÜN BATIMI

Günbatımı. Afyonsu vakit;
her yanda düş lekeleri,
gördün ama kurtulamadın
peşindeler ilk gençliğinden beri.
Yüzünde ve titrek
el yazında gölgelikler kadar
karabasanların da izi.
Onlardan doğdun. Ey özürlü çocuk!
Ovünç kaynağın oldu hep
göğsündeki karanlık yara.

Günbatımı. Çifte saat;
hem avlunun kapısını kitliyor
pansiyoncu kadın,
hem taşlığı suluyor şafakta.

Ah! Bütün zamanları yaşamak istedin,
bütün aşklarda boşalmak istedin
bütün ölümleri ölmek istedin.

Sonunda elinde kalan
sadece bir yankı:

Boyle bir günbatımında
okumuştı sana şiirlerini;
halâ kulağında Ahmet Muhip'in
sıyahlaşmış davudî sesi:

"İy unutuş kurtar bu gamlardan beni".

ANI

Yazdı gözlerimi yumduğumda, öğle sonrası;
dayımdı dutu silkeleyen, çarşafın dört ucunda
dört kadın; herhalde komşu kızları;
dedem de su çekiyordu kuyudan,
Hamidiye'nin güvertesindeydi sanki,
oysa abdest alacaktı birazdan.

Ah! Sonsuz biçimler veren bize
Bellek ve Zaman.

AYAR

Sağnak! Sığındım bir balkonun
altına. Aldatıcı yaz. Her mesel
gibi. Sağnak!
Kilit vuruldu saate. Ah Saat!

Ne düşünüyordum, ne düşünüyordum?
Buldozer ve grayder
sesleriydi her yan. Yıkım
imgeleri. Geçmiş olacak şimdinin
iniltisindeydi kulağım.

Süredurum mu, erteleme mi? Hareket
ettiğimizde bir yere gitmeyiz
bazan.

Çünkü zaman
çökelir içimize. Katılaşır. Bir ayar
işidir zamanla söyleşi.

Ayarsız akrebin ruhu var bende.
Yanlış paftalara çıktım günün
ve bedenim mezarlığında. Uçamadım hiç,
kanadım hep sonunda her sarhoşluğun.

Şöyle dedi yuvarlandığım çukur da
optüğüm dudak da:

İçinde, düştüğün her uçurum–

KAÇ KİŞİYİZ KENDİMİZDE

Pavese, Malcolm Lowry. İkizlerim.
Gece de sonsuz değil
kötülük de. Ben de denedim.
Lav fokurdarken, gidip geldim
delilikleri. Bin vampir besledim
şuramdaki inde. Sövdüm
ve şehvetle öptüm her Meleği;
Ah! Bilemedim
kaç kişiyiz kendimizde.

Karabasanlar yaşattım
beni sevenlere,
bir hataydım, besbelli.

İçimdeki ölümden
içimdeki ölümden
içimdeki ölümden ürettim her şeyi.

"BİR GÜNÜN SONUNDA ARZU"

Ne çok iz bedenimde senden:

İki siyah haşhaş açtı
düşlerinle ısırdığın omuzlarımda;

Göğsümdeki onmayan bu yara
gözyaşının damladığı günden kalma;

"Mutlu aşk yok" diye inildemişti Aragon,
uçurum gibi parıldayan Elsa'ya. Ah!

Zakkımsu ses; gümrah
bir bahçe olsun isterdim,
kaderin ve deliliğin arkası.

Ne kaldı bana senden– demiştin
çürüyen güllerin anısı sadece
çürüyen güllerin anısı.

Ah! niye kesmedin
uyurken bileklerimi?

CEHENNEM HAI-KU'LARI

DÜŞ

Lâpa lâpa yağan karı düşledim
pencerenin önünde bütün yaz;
baktım ki, kan içindeyim.

MEZARLIKTA

Şöyle dedi ortasından çatlamış çınar
tabut indirilirken çukura:
"bâkidir her şey"

İSTEK

Bir akarsu olup gitsem uzaklara,
özlemek için şehvetli yatağını
ve bileye bil diye kalbime saplayacağın bıçağı.

YOLCU

O trenden bu trene. Yoksul
Odysseus! Sürgünü banliyölerin,
oturmuş bekliyorsun katilini.

ÖPÜŞ

Tren tünele girerken öptüm seni;
yeni ölüm haberleri almıştık,
ama çoktan pıhtılaşmıştı kalbimizdeki yara.

VAPURDA

Göz göze geldik alt salonda. İki çilekeş!
Hor görülmüş hısımlar. Cinayet
bir dal gibi yeşerdi kasvetli havada.

ÖNGÖRÜ

Bir Melek öptü mü beni?
Ağzımın kıyısında bir tebessüm,
öyle buldum tabutumda kendimi.

FM KANALI

ÇIPLAK HAYALET

Bir mağara gerek
bir mağara gerek,
yorgun gönlüme.
Ne çok kırık yazı,
ne çok vedâ;
tenhalaşan cami avluları
cenazelerde;
sayısı azalan mektuplar,
"çal, çal
şenlensin viraneler" diyen
zamane;

patlayan bir yıldız gibi
dibine çökelen Dil,
kederden ürken Dil!

Bir mağara gerek, mağara
ateşi harlamak için.

Ey alev! Parla,
varoşların burcundan doğ;
işareti ver sürünene
karakollarda öldürülenin hısmına,
cop sokulmuşun rahminde açan ura.

Yitik oğullar, yitik kızlar
hortlayın, hortlayın!
Kuşatın vehimleri,
içine sızın bayramlaşmaların.

Ey evlerde basılanların
imdadına yetişmeyen Hızır!
Açıldı gözünde yeşimden lahit
dört yaşındaki yetimin.
Ama nerde ceset?
Kıyamın simgesi
öfkenin körüğü ceset.

Açın örtüsünü! Görünsün kamuya,
aşkın verilememiş gülü
işlenememiş cinayeti.
Açın da şakağındaki kurşun deliğinden
sokağa çıksın, sokağa
cumhurun süslenmiş bulvarına,
yazılarda ve bedenlerde
delirtemediği delilik.

Gömmeyin. Bırakın koksun,
kara veba gerek
bu "ayy inanamıyorum" diyen
görüntü çocuklarına.

Ey ceset!
öpüşlere dehşet bulaştır;
rutinleşti artık
fücur ve fuhuş.
Yan odada dişlerini bileyen vampirim,
sana teslim bu boyun, bu dudak;
söyle bana
hangi şahdamar sana lââyık?

Gövdemin girdaplarından geçtim
"boğ beni" diye inleyerek:
eğildim uçurumuna menekşenin
gözümde karanlık bir seğırti;

–ne var daha güzel
ölümün dalgınlığımdan–
diye sormuştum ki kırılgan
aynanın altındaki aynaya,
aldanış değil mi her şey?
diye sordu. Boynumda gezdirdim
jileti: Tene ve tine işleyen
karanlık koku. Periler
ve zebaniler vakti.
Dağlayın göğsümü.
Tütsün, yıllarca
tütsün,
herkesin külü.

Kükürtten, kurşundan
kar sesinden
doğdun sen
ey kentin üstündeki
çıplak hayalet.

RADYOMU İSTİYORUM

Aynıdır herkesin rahmi;
acıdan ve kandan doğar.
Yırtılan bir parşömen ya da çürüyen
bir kök sesiydim. Kuyular,
su değil, su değil
keder sızdırdı bana. Şehvetle emdi
ve dağladı gövdeyi kasvet.

Karaduyulu kamuyum. Benzerin ve Hasmmım.
Öp dudaklarımı! Aşkımızdan doğdu

ve yayıldı bu hayaletimsi akşam. Kimse sağlıklı değil,
kimse masum değil. İmgeler ve Sözcükler
nefret dolu. Hem Melek hem İblis
konuşmak istiyor seninle. Kulak ver:

–Günlerdir tükürmedim dişlerimden sızan irini,
biriksin, büyüsün, yayılsın içimde
bir deprem fayı gibi. Yıkımdan
doğuyor umut. Terkediş, terkediliş
yeni aşkların başlangıcı. Akıp gittim
bir ırmak gibi. Kaynağım nerdeydi ve neydi?
Belki hep ilk karanlık emzirdi beni
O ağulu süt.
Unuttum. Unuttum hepsini.
Radyomu istiyorum şimdi–

–Otobüsten indim ve mahladı beni
yemyeşil sesin: "Amca çantanı unuttun"
"Bir gömütlük olacak senin de göz çukurun"
diyecektim ki, baktım, saçaktaki serçe
havalanmış uçuyor. Ama vuran kim onu
vuran kim onu? Yine de menekşe kokuyor
her ceset. Ölümden söz ettiğimizde de
konuştuğumuz yalnızca Hayat.

Anlatmak için içimdekileri
Radyomu istiyorum şimdi–

–Ur var, ur var
şuramda bir yerde. Büyütebildiğim
tek çiçek! Güzelliği kucağına oturtup
sövene adadım bu şişkinliği.

Her komadan
başka bir komaya girmek için çıktım. Veremler,
intihar tasarıları ve tedaviler edindi
nice dostlar. Onların benzeriyim.

Ah! Beyaz
duvarlar ve cehennemsi gömlek. Sokuldum
sana bir kaçak gibi.

Radyomu istiyorum şimdi–

–Ablalarımdan önce düzüldümdü. Ey güzel
ve uçurumsu şehvet! Iskartayım artık,
terkedildim kerhanenin
bu ücra köşesinde. Isıran yok
memelerimi. Bir şahdamar emmek için
yeni dişler ver bana. Güzel bir vampir olayım,
uyuyakalmış yatak odalarında.
Dirilteyim düşleri.

Radyomu istiyorum şimdi–

Bir mikrofon
sabah vapurlarında açan melankoliye,
sadaka için uzanan ele
bir mikrofon;
ölülerin rehin kaldığı hastane
koridorlarında kırılan kalbe,
Oğul'a annesini bıçaklayan,
Anne'ye çocuğunu boğan;
bombasını okşayana, bir gülü
kokluyormuş gibi;
bir mikrofon.

Konuşmak istiyor, simsiyah
kesilmiş bir sesle,
içimizdeki Delilik
ve Kurtuluř beklentisi.

"Tren tünele girerken öptüm seni,
yeni ölüm haberleri almıştık,
ama çoktan pıhtılaşmıştı kalbimizdeki yara."

Günbatımından gelip, Cehennem Hai-kuları'ndan geçen
(yine) siyahi şiirler: Karabasanlar, kışkırtılan ten ve tin...

TEMA

TÜRKİYE ÇÖL OLMASIN!
(0212) 281 10 27

ISBN:975-363-488-9

9 789753 634885